

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερ κα. α Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὀδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρὸ γραφὰ δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελλία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διέυθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἀχάριστος ἡλικία. — Γεώργιος Ἀβέρωφ — Μητέρες καὶ παιδιά (ὑπὸ Ἐρανιστρίας. Κατὰ τὸν Ernest Legouvé). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μίτις) — Διεθνὲς συνέδριον γυναικῶν ἐν Λονδίῳ (ἀνταπόκρισις κ. Μαρίας Δούαρ). — Περιληψὶς λογοδοσίας — Ἀλληλογραφία. Συντάγαι. Συμβουλαί. Πρὸς τὰς συνδρομητριάς μας. Ἐπιφυλλίς. Τὸ φίλημα τοῦ Ἀγγέλου (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλλη).

Ἡ α Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν διακόπτει τὴν ἐκδόσιν της, ὡς κατ' ἔτος, ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς μέχρι 1ης Σεπτεμβρίου.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν κυνικῶν αὐτῶν καυμάτων, καθ' ἃ τὸ σῶμα ἐξαντλεῖται καὶ τὸ πνεῦμα ἐκνευρίζεται, αἱ κ.κ. συνδρομητριάς μας, μᾶς δίδουν κατ' ἔτος τὴν ἀδειαν νὰ ἀναπαυθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ ἓνα μῆνα καὶ διὰ μικροῦ ταξιδίου νὰ ἀνακτῶμεν δυνάμεις καὶ νὰ ἀνανεώσωμεν τὰς ἐντυπώσεις μας καὶ νὰ πλουτίσωμεν τὰς γνώσεις μας πρὸς συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος, ὃν ὑπὲρ τοῦ φύλου μας ἀγωνιζόμεθα.

Ἡ ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ ΗΛΙΚΙΑ

Ἡ μαθητικὴ ἡλικία τῶν κοριτσιῶν, ἀπὸ τοῦ ογδόου μέχρι τοῦ δεκάτου ἕκτου ἔτους ἐπεκράτησε νὰ λέγηται ἡ ἀχάριστος ἡλικία, διὰ τὴν καλλονὴν ἀλλὰ καὶ ἡ εὐτυχῆς καὶ ἀμέριμος ἡλικία τῆς γυναικός.

Μία πλάνη καὶ αὐτὴ περισσότερο εἰς τὴν παράδοσιν, ἡ ὁποία περιβάλλει τὸν βίον τῆς γυναικός, ἀφ' ἧς στιγμῆς γεννηθῆ ἕως τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἀποθνήσκει. Ἡ φύσις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φανῆ τόσον φειδωλὴ πρὸς τὴν γυναῖκα, ὥστε νὰ περιορίσῃ τὸ κάλλος της μόνον εἰς τὰ ὀλίγα τῆς νεότητός της ἔτη καὶ τόσον ἄδικος, ὥστε νὰ ἀρνηθῆ εἰς τὴν παιδίσκη καὶ τὴν ἔφηβον τὴν χάριν καὶ τὴν εὐμορφίαν, μὲ τὴν ὁποίαν τόσον θαυσιῶς προικίζει ὅλα τὰ κατώτερα ὄντα τῆς δημιουργίας.

Τὸ ἄνθος, ὡς κάλυξ ἀκόμη, ἐὰν δὲν σκορπίζῃ ἀρώματα

ἰσχυρὰ καὶ δὲν ἀπλώνῃ ὑπὸ τὸν ἥλιον χρώματα ζωῆς καὶ χρώματα ὀργίων, ἔχει ὅμως χάριν καὶ γόνητρον καὶ κάλλος σεμνόν, τὸ ὁποῖον ἐπιτιμιάζει ἐνίοτε τὸ ὠραιότερον καὶ τελειότερον ἄνθος. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μικρὰ ζῶα ἀπὸ τοῦ μεταμορφωμένου ἐντόμου μέχρι τῶν ἐντελεστέρων τετραπόδων ἡ πρώτη ἡλικία παρουσιάζει χάριν καὶ γοητείαν καὶ κάλλος, τὸ ὁποῖον εἰς μάλιστα θὰ ἀνεζήτει τις εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς αὐτῶν.

Ἡ φύσις λοιπὸν δὲν ὑπῆρξε μητριὰ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλ' αἱ κοινωνικαὶ προλήψεις καὶ οἱ νόμοι οἱ κανονίζοντες τὸν βίον τῆς κόρης κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην καταστρέφουν τὸ γενναῖον ἔργον τῆς φύσεως.

Συμβαίνει δ' ἀκριβῶς, ὥστε ἡ ἀνατροφή, ἡ ὀφείλουσα νὰ συμπληροῖ τὰ κενὰ καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὰς νοητικὰς καὶ ψυχικὰς ὁρμὰς σύμφωνα μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυσικῶν, ἡ ἀνατροφή νὰ εἶναι ἐκείνη ἣτις καταστρέφει τὸ ἔργον τῆς φύσεως, ἣτις ἐξαντλεῖ, μακραίνει, δηλητηριάζει πᾶσαν ἰκμάδα ζωῆς, πᾶσαν πηγὴν κάλλους.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ ἐλευθερία τοῦ μικροῦ παιδιοῦ δεσμεύεται, καὶ τὸ μικρὸν σῶμα καταδικάζεται εἰς ἀκίνησιν καὶ αἱ μικρὰ χεῖρες καὶ οἱ μικροὶ πόδες τίθενται εἰς τὰ δεσμὰ τῆς ἀναγκαστικῆς πειθαρχίας, καὶ ἡ παιδικὴ κεφαλὴ περιβάλλεται μὲ τὴν σιδηροῦν κρίκον τῶν σχολαστικῶν μεθόδων, καὶ ἡ παιδικὴ ψυχὴ φυλακίζεται καὶ πλανᾶται εἰς τὸν ἀτέρμονα καὶ σκοτεινὸν λαβύρινθον τῶν ἠθικῶν πιέσεων καὶ ἐξευτελισμῶν καὶ ταπεινώσεων, καὶ ἀπὸ κοινοῦ οἶκος καὶ σχολεῖον ἀμιλλῶνται τίς θὰ φέρῃ τὸ μεγαλύτερον τραῦμα, τὸ κάλλος ἵπταται, τὸ κάλλος χάνεται, τὸ κάλλος σβύνει. Ἡ χθισινὴ πεταλοῦδα, ἡ πετώσα λατρευτὴ καὶ εὐμορφῆ, εὐτυχῆς καὶ ἑλαφρὰ ἀπὸ κλώνου εἰς κλώνον καὶ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος, ἡ τρεφομένη μὲ μέλι καὶ εἰσπνέουσα μόνον ἀρώματα, τὸ ἀμέριμον πλάσμα τοῦ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἐμέτρα τὴν ζωὴν μόνον

μέ τους παλμούς της αγάπης, η οποία το περιέβαλε και της στοργής, η οποία το εθέρμαινε, μεταβάλλεται εις μικρόν, ἀλλ' ἠρωϊκὴν μάρτυρα, η̄ οποία βλέπει τὰ ζωγραφιστὰ πτερά της νὰ ἀποχρωματίζονται καὶ νὰ πίπτουν, τὰ ἄνθη νὰ μὴ ἔχουν πλέον παρὰ μόνον ἀκάνθας δι' αὐτὴν καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου νὰ τῆς ἀρνῆται τὴν ζωὴν καὶ τὸ θάλας καὶ τὴν θερμότητα.

Τί τὸ ἄπορον, ἂν ἡ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ὥραία πεταλούδα γίνεται καὶ πάλιν ἄσχημος καὶ εἰδεχθῆς σκώληξ; Καὶ τί τὸ περίεργον, ἂν τὸ σῶμα της ἐρπη, ἀντὶ νὰ πετᾷ καὶ τὸ νεκρὸν βλέμμα της βλέπει πάντοτε τὴν γῆν, ἀντὶ νὰ ἀτενίζῃ ὑψηλὰ τὸν οὐρανόν;

Εἶναι ἄσχημα τὰ κορίτσια κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτὴν, διότι ἀρχίζουν νὰ ἐξασκῶνται εἰς τὴν δουρικὴν ζωὴν, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ πολὺ, θὰ εἶναι ὁ κλῆρος τῶν διὰ τὸ προσεχές; ὡς καὶ διὰ τὸ ἀπώτερον μέλλον. Διότι ἀρχίζουν νὰ ἐξασκῶνται εἰς τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ταπεινότητα, τὰ στοιχεῖα αὐτὰ, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ τεχνητὴ ζωὴ, ἦν αἱ προλήψεις καθιέρωσαν καὶ ἡ ἀνατροφή ἐσυστηματοποίησεν.

Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀνατροφή θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐχάραξεν ἕως τῶρα καὶ ἡ μικρὰ κόρη θὰ μὲν τυφλὸν ὄργανον εἰς τὰς χεῖρας ἀνθρώπων, ἀξιούτων, ὅπως τὰ παιδιὰ σκέπτονται, αἰσθάνονται καὶ ζῶσιν ὡς οἱ μεγάλοι, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνάπτυξις τοῦ σώματος θὰ παρεμποδίζεται καὶ θὰ πιέζεται καὶ θὰ ἐκβιάζεται διὰ τῆς τεχνητῆς ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν σήμερον εἶναι καταδικασμένη ἡ ἀχάριστος *Λεγομένη ἡλικία*, τὸ κακὸν θὰ ἐπιτείνεται ὄχι μόνον ἐπὶ ζῆμιξ τοῦ κάλλους τῶν γραμμῶν καὶ τοῦ σφίγγου τῶν σωμάτων, ἀλλ' ἰδίξ ἐπὶ ἀνεπανορθώτῳ ἠθικῇ καὶ πνευματικῇ στρεβλώσει, ἥτις κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ δυσάρεστον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς καθόλου ἐθνικῆς ἡμῶν ἀναπτύξεως.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

Ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς εἶχε τοὺς μεγάλους ἥρωας καὶ τοὺς μεγάλους σοφοὺς της, οἵτινες τὴν κατέστησαν ἀθάνατον.

Ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς ἔχει τοὺς μεγάλους φιλανθρώπους καὶ τοὺς μεγάλους πατριώτας της, οἱ ὅποιοι πλέκουν τὸν στέφανον τῆς σημερινῆς ἀθνασίας της. Καὶ ἡ φιλανθρωπία συνδεδεμένη μετὰ τοῦ πατριωτισμοῦ εἶναι τόσον συγγενὴς μετὰ τὸν ἠρωϊσμόν καὶ μετὰ τὴν σοφίαν, ὥστε ἂν δὲν δύναται νὰ ταχθῇ ἐπὶ τῆς αὐτῆς μετ' αὐτῶν μούρας, ἀκνιτηρῆτως ὅμως ἔχει μεγάλα δικαιώματα νὰ θεωρῆται ὡς ὁ πολῦτιμος παράγων τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἐθνῶν.

Τοῦ πολυτίμου τούτου παράγοντος δὲν ἐστεργῆθη ἡ Ἑλλὰς. Τὰ τέκνα της ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ἔζησαν, καὶ ὅσον πλοῦτον· αἱ ἂν ἀπέκτησαν ἂν εἶχον πρόγραμμα τοῦ βίου των καὶ ἂν ἰδανικόν, πρὶς ὃ ἔτειναν ὅλοι οἱ ἀγῶνες των· τὸν πλουτισμόν τῆς μεγάλης μητρὸς καὶ τὴν ἐθνικὴν καὶ κοινὴν αὐτῆς ἀποκατάστασιν.

Πρὸ τοῦ μεγάλου νεκροῦ ἐνὸς τοιούτου υἱοῦ της, τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ, ἡ Ἑλλὰς ἵσταται σήμερον πενθοῦσα καὶ πλεόκουσα μετὰ τὰ ἄνθη τῆς εὐγνωμοσύνης της· ἕνα ἐπὶ πλέον στέφανον ἀθνασίας.

Καὶ παρὰ τὴν κοινὴν μητέρα ὁ Ἑλληνισμὸς σύστωμος θρη-

νεὶ τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος τόσον σοφὸν ἔκαμε τοῦ πλοῦτου του χρῆσιν καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον. Μέγαρον διὰ τὰς Τέχνας, ἰδρύματα διὰ τὴν Γεωργίαν, στάδια διὰ τὴν ἀναγεννήσιν ὀρειῶν καὶ ἀθλητικῶν σωμάτων καὶ νεκρανάστασιν τῆς μεγάλης καὶ ἀκαμίας τοῦ παρελθόντος φυλῆς, παλάτια διὰ τὴν μόρφωσιν ὑπερασπιστῶν τῆς πατρίδος, κέντρα θαλάσσια διὰ τὴν μόρφωσιν ναυμάχων, ἄσυλα ἠθικῆς ἀναγεννήσεως διὰ τὴν παρεκτρεπομένην ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ναοὺς ψυχῆς καὶ βωμοὺς πνευμάτων, ἰδοὺ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τί ἐχάρισεν ζῶν καὶ τί ἐκληροδότησε θνήσκων ὁ μέγας ἀνὴρ εἰς τὴν μητέρα του Ἑλλάδα. Ἡ γέννησις καὶ ὁ θάνατος τοιούτων ἀνδρῶν ἀποτελοῦν στιγμὰς, ἃς αἱ δέλτοι τῆς ἱστορίας ὀφείλουν νὰ σημειώσιν μετὰ χρυτῆς γράμματα. Στιγμὰς χαρῆς καὶ ὑπερηφανείας καὶ δόξης ἐθνικῆς, στιγμὰς ἀθνασίας, καθ' ἃς εὐέλπι τὸ παρὸν φαίνεται νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα πρὶς τὸ μέγα παρελθόν.

ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΝ ΜΑΘΗΜΑ ΜΗΤΡΟΣ

Μητέρα, πότε φεύγομεν διὰ τὸ ταξιδίον μας;

— Μετὰ ἐν τέταρτον.

— Καὶ πῶς! ἐζήτησες ἄμαξιν; Αἱ ἀποσκευαὶ μας εἶναι ἔτοιμοι.

— Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀμάξης, οὔτε ἀποσκευῶν, ἀφοῦ τί ταξίδι μας θὰ γείνη ἐντὸς τῆς οἰκίας.

— Μὲ περιπαίσεις, μητέρα;

— Διόλου. Σήκωσε τὰ μάτια σου, κύταξε γύρω σου καὶ τὸ ταξίδι μας ἀρχίζει. Διότι θὰ ταξειδεύσωμεν μέγα εἰς τὸ δωμάτιον αὐτό.

— Μπα! Καὶ τί ταξίδι εἶναι αὐτό; Καὶ ποῦ εἶναι τὰ ὥραία πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔλεγες ὅτι θὰ μοῦ δείξης. Ἐδῶ ὅλα τὰ ἡξυρῶ.

— Τὸ Εὐαγγέλιον λέγει κάπου ἀόρθαλμοὺς ἔχουν καὶ ὅμως δὲν βλέπουν. Τοῦτο συμβαίνει εἰς ὅλους μας. Ζῶμεν εἰς τὸ μέσον τόσων θαυμασίων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν βλέπομεν. Ἐπιχειροῦμεν ταξιδεῖν μακρυνὰ διὰ νὰ ἴδωμεν καὶ νὰ μάθωμεν καὶ δὲν ζητοῦμεν ποτὲ νὰ ἴδωμεν τὰ θαυμάσια πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχομεν πάντοτε ὑπὸ τὰ βλέμματα καὶ ὑπὸ τὰς χεῖρας μας.

Ἵλοι ἔμπορούσαμεν νὰ ὑποδιθῶμεν κατ' οἶκον τὸν ρολὸν τοῦ Οἰδίποδος, διότι αἱ οἰκίαι μας εἶναι πλήρεις σφιγγῶν. Ἀλλὰ δὲν θέλομεν νὰ λύσωμεν τὸ μυστικὸν των.

— Λοιπὸν, μητέρα. Ἐμπρός· εἰς τὸ ταξίδι μας, ἔστω καὶ ἐντὸς τοῦ δωματίου.

— Ὁ πρῶτος μας σταθμὸς, τὰ χρυτὰ αὐτὰ βάζα, ὁ τάπηξ· ὄχι εἶναι πολλὴ πλοῦσια πράγματα. Αὐτὸ τὸ τζάκι; Ὅχι, ἀφοῦ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν ζῦλα διὰ νὰ ἀνάπτουν τακτικά. Θέλω καὶ πολλὴ κοινὸν, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ σκορπίσει παντοῦ, προσιτὸν εἰς ὅλους. Θεσσαυρόν, ὁ ὁποῖος νὰ συντελῇ εἰς τὴν υἰείαν, εἰς τὸ κάλλος, εἰς τὴν εὐφύειαν, τὸ ὁποῖον διὰ θαυμασίων μεταμορφώσεων εὐρίσκει ταυτοχρόνως θέσιν εἰς τὰς κλύδωνας καὶ εἰς τὰ παλάτια, τὸ ὁποῖον στοιχίζει μεγάλα ποσὰ καὶ δὲν στοιχίζει τίποτε, τὸ ὁποῖον λάμπει ὡς πεταλούδα, ἀφοῦ ὑπῆρξε σκοτεινόν, ὡς

χρυσάλλις, τὸ ὁποῖον ἀναμιγνύεται εἰς ὅλας τὰς πράξεις τῆς ζωῆς μας, εἰς τὸ φαγητόν μας, εἰς τὰς διασκεδάσεις μας, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὴν νεότητά διὰ νὰ στολιζέται, εἰς τὸ γῆρας διὰ νὰ ὀδηγῆται.

— Τί εἶναι λοιπὸν αὐτό, μητέρα; Καὶ ἐνῶ ἐσθίωμεν τὸ χεῖρ της ἡ μικρὰ ἔρριψε τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης φιάλην, ἡ ὁποία ἔσπασε.

Τὸ κατέστρεψες αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶπεν ἡ μητέρα. Εἶναι τὸ γυαλί, παιδί μου, τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ ἄλλας ἀκόμη θαυμασίας ιδιότητας. Ὅταν κάθεται εἰς παράθυρον κλειστὸν καὶ ἔξω μάλιστα ἡ καταιγίς, τί θαυμάσιον θέαμα! Ἐξω ὁ ἀνεμος μωκᾶται, ἡ βροχὴ πίπτει, τὰ ἰσχυρότερα δένδρα κάμπτονται, τὰ κύματα ὑψοῦνται ἄγρια, ὡς ἐὰν ἡ φύσις ὅλη διήρχετο στιγμὰς ἐπιληψίας. Μέσα ὑπὸ τὸ παράθυρον ἄκρα ἡσυχία. Ἐσὺ ἡ μικρούλα, ἡ ἀδύνατος, ἀψηφᾷς τὸν κατακλυσμόν τῶν στοιχείων καὶ ἀπολαμβάνεις μόνον τὸ κάλλος τῆς εἰκόνας. Καὶ ποῖον εἶναι τὸ φρούριον, τὸ ἀπόρητον ὀπισθεν τοῦ ὁποῖου προφυλάττεσαι; Ἐνα φύλλον λεπτόν ὡς ὁ χάρτης, εὐθραυστόν, ὅσον οὐδὲν ἄλλο, ἀόρατον τόσον, ὥστε ἡ μέλισσα ἢ ἐν τῷ δωματίῳ νὰ μὴ τὸ βλέπῃ καὶ νὰ ζητῇ νὰ ἐξέλθῃ δι' αὐτοῦ. Εἶναι τὸ γυαλί.

— Δὲν εἶχα ποτὲ σκεφθῆ αὐτὰ τὰ πράγματα, μητέρα.

Ἡ ἀπόκτησις τῆς ὕψους εἶναι ἡ κατὰκτησις τοῦ φωτός. Χάρις εἰς τὴν ὕψους διαθέτομεν τὸν ἀέρα ὡς θέλωμεν, ἀποσυνθέτομεν τὰ στοιχεῖα του, ἀπομακρύνομεν τὰ ἐνοχλητικὰ, ὡς τὸν ἀνεμον, τὴν βροχὴν, τὸ ψῦχος καὶ λαμβάνομεν ὅτι μᾶς χρειάζεται, τὸ ὄξυγόνον καὶ τὸ φῶς. Χάρις εἰς τὴν ὕψους τὸ φῶς τίθεται ὑπὸ τὴν κυριότητά μας καὶ τὸ εἰσάγομεν εἰς οἶκον δόσιν, ἔντασιν καὶ διεύθυνσιν θέλομεν εἰς τὰ δωμάτια μας. Θέλομεν φῶς μυστηριῶδες, θέλομεν νὰ βλέπωμεν χωρὶς νὰ μᾶς βλέπουν, θέλομεν τὸ φῶς νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν οἰκιῶν μας ὑπὸ τὰ θαυμασιώτερα χρώματα πλουσίου χρωματοπίνακος; Ἐχομεν τὰ χρωματιστὰ γυαλιὰ καὶ τὰ θαμβά. . . Ἐπειτα ἐντὸς ὕψων διχτηροῦμεν τοὺς εἴλους μας, ἐντὸς ὕψων πίνομεν, ἐντὸς ὕψων δοχεῖον θέτομεν τὰς ἀνοδοσέμας μας, ἐντὸς ὕψων προφυλάττομεν καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας ἐκκερεμῆς ὠρολόγιον καὶ τὸ εἰς τὰ θηλακίᾶ μας, ἐντὸς ὕψων τὰς εἰκόνας μας, ἐντὸς ὕψων τὰ θερμόμετρα καὶ τὰ βαρόμετρα μας καὶ ὅλα τὰ ὄργανα καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας. Καὶ οἱ πολυέλαιοι μας εἰς τὴν ὕψους ὀφείλουν τὰ παίγνια τῶν θαυμασίων φώτων των καὶ οἱ μεγεθυντικοὶ φακοὶ εἰς τὴν ὕψους ὀφείλουν ὅτι μᾶς ὑποδουλύνουν τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, καὶ ὁ καθρέπτης ὁ δίδων εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του.

— Ἀκόμη, εἶπεν ἡ μικρὰ, ἀκόμη;

— Ναί, ἀκόμη, διότι δὲν ὠνόμασα τὰς τρεῖς καὶ μεγαλύτερας ἀρετὰς τῆς ὕψους. Ὑπάρχει τι τόσον ὥρατον, ὅσον καὶ τὸ φῶς. Εἶναι οἱ ὀφθαλμοί. Ὑπάρχει τί τρομερώτερον τοῦ σκότους· εἶναι ἡ τύφλωσις. Μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς βλέπομεν, κυριεύομεν, βαδίζομεν, ἀμυνοῦμεθα. Ἀλλὰ πῶς βλέπομεν; Εἰκοσαετῆς οἱ ὀφθαλμοὶ μας μᾶς ἀνῆκουν καὶ ὁ κόσμος εἶναι ἰδικός μας. Ἀλλ' ἔρχεται τὸ γῆρας, τὸ ὁποῖον μετᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὥρων, καθ' ἃς δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν, τὰς ἀποστάσεις, τὸν κύκλον. Οὔτε μελέται σοφῶν ὑπὸ τὸ νυκτε-

ρινὸν φῶς τῆς λυχνίας πλέον, οὔτε ὥραται εἰκόνας μεγάλων ζωγράφων. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ εὐεργετικὴ μάγισσα, ἡ ὁποία διορθώνει τὸ ἔργον τῆς ἐξαντληθείσης φύσεως. Ἴδου ἡ ὕψους, μετὰ τὰ ἀνεστραμμένα κρύσταλλα της.

— Τὰ γυαλιὰ; εἶπεν ἡ μικρὰ.

— Ναί, τὰ γυαλιὰ, τὰ ὁποῖα διευκολύνουν εἰς τὰ καὶ μὲν τὰ γεροντικὰ μάτια τὴν χώνευσιν τοῦ φωτός, συγκεντρώνοντα τὰς διεσκορπισμένας ἀκτῖνας καὶ παρουσιάζοντα τὰ ἀντικείμενα σαφεῖ καὶ καθαρά, καὶ τὰ κινεμάτια, τὰ τηλεσκοπία, τὰ ὁποῖα φέρουν κοντὰ μας τὰ ἀπομακρυσμένα ἀντικείμενα.

— Ποῖος ἐπέκρθη νὰ κάμῃ μετὰ τὰ γυαλιὰ τηλεσκοπία; μητέρα.

— Ἐνα μικρὸ παιδάκι τῆς ἡλικίας σου. Κατὰ τὸ 1600 ἐξῴσεν εἰς μίαν πόλιν τῆς Ὀλλανδίας ἕνας κατασκευαστὴς ὀμματοῦκλιῶν, ὀνομαζόμενος Ἰάκωβος Μαρτζού. Τὸ παιδάκι του ἔτρεχεν εἰς τὸ κατάστημά του, παίζον μετὰ γυαλιὰ ἂν καὶ πολλὰ συχνὰ τὸ ἐμάλωνα διὰ τοῦτο ὁ πατέρας του. Μίαν ἡμέραν ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χεῖρα του δύο γυαλιὰ ἕνα βαθουλὸν καὶ ἕνα μπομπέ. Ἐπλησίασεν εἰς τὸ μάτι του τὸ βαθουλὸν γυαλί καὶ ἀπεμάκρυνε τὸ ἄλλο, διὰ νὰ ἴδῃ διὰ μέσου τῶν δύο. Ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν εἶδεν ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα τόσον ἦσαν μακρὰν, ὥστε νὰ μὴ διακρίνωνται, νὰ φαίνωνται μεγάλα, καθαρά, ὡς νὰ τὰ εἶχεν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια του. Τρέχει εἰς τὸν πατέρα του καὶ τοῦ ἀναφέρει ὅτι τοῦ συνέβαιεν. Ὁ πατέρας πλησιάζει ἀντιλαμβάνεται εἰς τί ὀφείλεται τὸ πείραμα τοῦ μικροῦ, κατασκευάζει σωλῆνα, εἰς τὸν ὁποῖον τοποθετεῖ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὰς ὕψους καὶ τὸ τηλεσκοπίον τίθεται εἰς κίνησιν. Δέκα ἔτη βραδύτερον ὁ μέγας Γαλιλαῖος τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὄργανου τούτου δημοσιεύει τὸ ὑπὸ τὸν θαυμασιὸν τίτλον Ἀπόστολος τοῦ Οὐρανοῦ βιβλίον του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ ἄνθρωπος ἐγκαθίσταται εἰς τὸ ἄπειρον. Οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγουν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του μετὰ τοὺς νέους κατοίκους των, τὰ ἄστρα γίνονται ἡλιοί, καὶ οἱ ἡλιοὶ λαμπάδες ἀγνώτων κόσμων. Νεφελώματα, κόσμοι ἐν τῇ γενέσει των· καὶ κόσμοι ἐρειπωμένοι, ἄστρα σχηματιζόμενα καὶ ἄστρα ἐξαφανιζόμενα, συμπλέγματα πλανητῶν περιτρεφόμενα καὶ ἀλληλοσυναντώμενα εἰς τὸ ἄπειρον εἰς ἀλλείψεις κανονικὰς καὶ ἐναρμονίους, ὅλη ἡ δημιουργία ἐμφανίζεται αἶφνης πρὸ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ τεμαχίου τῆς ὕψους. Καὶ ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὸ θέαμα τοῦτο, μετὰ τὴν ἀκοὴν ἐντεταμένην εἰς τὰς οὐρανίους αὐτὰς συμφωνίας, ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ἀφυπνιζομένην νέαν ἐντελῶς ὑπαρξίν. Διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σημαίνει εἰς τὴν ἀστρονομίαν δὲν εἶναι ἡ διαφορά, ἡ ὑπάρχουσα μετὰ τῶν σωμάτων, ἀλλ' οὔτε ἐὰν τὰ βουνα τῆς σελήνης εἶναι κατὰ τι ὑψηλότερα τῶν ἐλβετικῶν ὄρεων. Ἡ σημασία τῆς θαυμασίας ταύτης ἐπιστήμης εἶναι ἡ ἐπίδρασις της ἐπὶ τῶν καρδιῶν καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς μας, εἶναι ἡ θέσις, ἦν μᾶς δίδει εἰς τὴν δημιουργίαν, εἶναι ἡ ταπεινότης τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγωισμοῦ μας, ἀπέναντι τοῦ ἀπείρου τοῦ σύμπαντος, εἶναι τέλος ἡ πύλη ἦν μᾶς ἀνοίγει διὰ τὴν μέλλουσαν ὑπαρξίν μας.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Ἐρανίστρια

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ο κ. Μερμιδάρ, επέστρεψε παρὰ τὴν συνθήειάν του, εὐθυ-
μος καὶ μειδιῶν. Ἀκόμη καὶ διὰ τὴν κερὰ Ρήνην εἶχεν ἕνα
καλὸν λόγον, ὅταν τὴν εἶδε τρέχουσιν νὰ διευθύνεται εἰς
τὸ μαγεῖριόν της : — Ἀὐ! ξανανειώσεις βλέπω, κερὰ Ρηνώ,
εἶπε.

Καὶ ἡ μὲν κερὰ Ρηνώ δὲν εἶχε ξανανειώσει βεβαίως ἀπὸ
τῆς προτεραιίας, ὁ σιὸρ Γεωργάκης ὅμως ἔβλεπεν ὅλο ἀνθρώ-
πους καὶ πράγματα μὲ ἄλλα σήμερον ἢ ἄρτι. Ἡ νόστις τῆς
καρδιάς, ἢ ἡσθάνετο νὰ ξεχειλίσει μὲσκα του, τὸν ἔκαμνε νὰ
βλέπη ὅλους νέους· καὶ ἡ ψυχὴ του ἡ ἀφυπνισθίσα εἰς νέαν
ἀγάπην, τὸν ἔκαμνε νὰ συμπαθῇ πρὸς ὅλους, νὰ εἶναι ἐπιεικής,
καλὸς καὶ γενναῖος εἰς λόγια καὶ εἰς ἔργα ἀκόμη. Μήπως
προτίητρα δὲν εἶχε δώσει ἕνα γρότι εἰς τὸν τυφλὸν ἐπαίτην,
ὁ ὁποῖος κάθε Σάββατον ἐπενοῦσε ἀπὸ τὸν δρόμον των, ψά-
λων τὰ σκότη τῆς τυφλότητος του καὶ ἐπικαλούμενος τὴν
συνδρομὴν τῶν Χριστιανῶν!

Ἀπὸ τὸ πρῶν ὁ σιὸρ Γεωργάκης εἶχεν ἐξυπνήσει εὐχαρι-
στημένος καὶ εὐτυχὴς καὶ εἶχε τελειώσει δι' αὐτὸν ἡ ἡμέρα ἐκείνη
αἰσιωτέρα παρ' ὅσον ἠδύνατο νὰ τὴν ἐλπίζη. Εἶχε κάμει διὰ
πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του ἕνα πρῶτον περίπτωτον ἔω·
τὸ Τσιολί, διότι εἶχεν ἀναγνώσει ὅτι οἱ πρῶτοι περίπτωτοι
ζωογονοῦν τὸ σῶμα καὶ διατηροῦν τὸν ἀνθρώπον ζωντὸν καὶ
φρέσκον ὅλην τὴν ἡμέραν. Εἶχεν εἰσέλθει ἐπιστρέφων εἰς τὸν
κῆπον τῶν μεγάλων Μνηματακίων καὶ εἶχε πάρει τὸν καφέ
του παρὰ τὴν Belle Vue ὑπὸ κάτω ἀπὸ ἕν δένδρον, θαυμάζων
τὰ κάλλη τοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἀφυπνιζομένου μόλις Βο-
σπόρου καὶ τὰ χρυσίζοντα μὲ τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τοπεῖα
τῆς ἀπέναντι τοῦ Ἀσιατικῆς ἀκτῆς. Τὸ θέαμα ἐκεῖ εἶναι ἀναν-
τιρρήτως θαυμάσιον καὶ ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς. Ἀλλὰ
δι' ἕνα Πολίτην, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη μὲσα εἰς
τὸν πλοῦτον αὐτῶν τῶν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐναλλαγσυστῶν
εἰκόνων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ κάλλη τῆς φύσεως ἔλα-
χίστην κάμνον ἐντύπωσιν. Ἐπειδὴ μάλιστα οἱ ἐντόπιοι
ἔχουν πλησιάζει πολὺ τὰ τὸσον θεαματικά αὐτὰ τοπεῖα, καὶ
εἰξεύρουν πόσαι ἀσχημίαι καὶ ρυπαρότητες καὶ ἐρείπια, καὶ
ἐτοιμόρροπα κτίρια καὶ στενωπόκακα κρύπτονται ὑπὸ τὰ
παίγνια αὐτὰ τοῦ φωτός καὶ τὴν προοπτικὴν τοῦ τὸσον
τεχνικῶς καὶ γραφικῶς ἀνωμάλου ἐδάφους, διὰ τοῦτο οἱ ὀλι-
γώτερον θαυμάζοντες τὴν Πόλιν εἶναι οἱ Πολῖται, οἱ ὀλιγώ-
τερον ἐνθουσιάζονται μὲ τὰ κάλλη τῆς εἶναι αὐταί. Ὁ σιὸρ
Γεωργάκης μάλιστα ἔλεγε πολὺ συχνά : « Ἡ πόλις μας εἶναι
ἄν τῆς φτερισθόμενης γυναίκης. Ἀπὸ μακρὰν καὶ ὑπὸ τὰ
παίγνια τοῦ φωτός παρουσιάζει θαυμάσιον θέαμα. Ἀπὸ κοντὰ
ὅμως φαίνεται τὸ γῆρας μὲ τὰς ἀπαίσιες ρυτίδας καὶ τὰ
συντρίμμένα δόντια καὶ τὰ μαδημένα μαλλιά ».

Σήμερον διὰ πρῶτην φορὰν μετὰ τόσα ἔτη μειτέβλε γινώ-
μην ὁ σιὸρ Γεωργάκης. Τώρα ὁ Βόσπορος, ὅπου ἐξηπλοῦτο
ἐκεῖ κάτω ὡς ἀσημένιος καὶ ζαφυρέσιος ὄρις καὶ μαλακά,
μυλακὰ ἀνεκίνητο καὶ ἀνεδιπλόνετο καὶ πότε ἐγένετο χρώ-
ματος κυανοῦ ὡς ἀνοικτοῦ τουρκουάζ, πότε ἐλάμβανε
κυματισμοὺς σμαραγδένιους ἀπὸ τὸ πρῶσιον τῶν ὄχθων,
τὰς ὁποίας ἀντεμετώπιζε, τὸν εἶκνε τόσον πολὺ, ὥστε ἀφοῦ

τὸν ἠτένισε πολλὴν ὄραν ἀρηρημένος καὶ μὲ ἀγάπην, ἐπὶ
τέλους ἐξέσπασεν εἰς μονόλογον θαυμασμοῦ. « Νὰ ζῆ κανεὶς εἰς
τὴν Πόλιν καὶ νὰ μὴν ἀπολαμβάνη ἀρκετὰ ὅλα αὐτὰ τὰ
κάλλη! εἶπε, ποῦ εἰ ξένοι ἔρχονται νὰ θαυμάζουν ἀπὸ τὴν
ἄκρην τοῦ κόσμου! Καὶ ἔπειτα ἔστρεψε τὸ βλέμμα του ὑψη-
λότερα καὶ δεξιά καὶ ἀριστερά, ὅπου ἀληθῶς ἡ Εὐρωπαϊκὴ
καὶ Ἀσιατικὴ ἀκτὴ εἰς συναγωνισμόν κάλλους ἐκχύνουν ἀπ'
ἐδῶ μακροκεντημένα παλάτια, ἀπ' ἐκεῖ χρυσόπλεκτα πυρ-
γάκια καὶ μέγαρα χρωματισμένα μὲ κόκκινα καὶ κίτρινα
χρώματα καὶ σπιτάκια πάλλευκα καὶ κωδωνοστάσια χρυσεῖα
καὶ μινεράδες μὲ τόξα ὡς ἀδχαντοπελεκημένα ὑπὸ τὸν ἥλιον
καὶ ὅλα αὐτὰ μὲσα εἰς τὸ πρῶσιον τῶν κήπων καὶ τῶν νε-
κροταφείων καὶ εἰς τὸ κυανοῦν τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ σιὸρ Γεωργάκης ἐγένετο ποιητής, ἐγένετο ψάλτης, ἐγι-
νετο ρομαντικὸς συγγραφεὺς, ἐγένετο ζωγράφος. « Τί ὠραία
εἰκὼν, τί μελωδία ἤχων, τί μεγαλεῖον Δημιουργοῦ », εἶπε!
Καὶ ἔβγαλε τὸ σημειωματάρειόν του, εἰς τὸ ὁποῖον μόνον
ἀριθμοὺς ἐσημειῶνεν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν, διὰ νὰ σημειώσῃ
τὰς ἐντυπώσεις του, τίς οἶδεν, ἔως καὶ εἰς στίχους ἀκόμη.

Οἱ ἀριθμοί, τοὺς ὁποίους ἔξασκα εἶδε νὰ προβάλλουν ἀντι-
κρῦ του εἰς κάθε σελίδα τοῦ σημειωματάρειου του, τὸν ἔφεραν
εἰς τὴν πραγματικότητά. Ἐνθυμήθη τότε ὅτι ἡ ὄρα εἶχε
περάσει, ἔτι τὸ Χρηματιστήριον θὰ ἤνοιξεν, ὅτι ἐὰν δὲν κατήρ-
χετο εἰς τὸ γραφεῖόν του οἱ ὑπάλληλοι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ
προβοῦν εἰς καμμίαν πράξιν, ὅτι τὴν προηγουμένην εἶχε δώ-
σει ἐντολὴν νὰ τοῦ ἀγοράσουν σιδηροδρόμους καὶ ὅτι ἔπρεπε
νὰ ὑπάγῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ χρηματιστήριον διὰ νὰ παρακολου-
θῆσιν τὴν πορείαν τῶν σημερινῶν ἀξιών καὶ ἀναλόγως νὰ
κανονίσῃ τὰς ἀγοραπωλησίας τίτλων τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ὁ σιὸρ Γεωργάκης ἀνεστέναξεν, ἐπλήρωσε τὸν καφέ του,
ἔδωκεν ἕνα γενναῖον pourboire εἰς τὸν ὑπηρέτην, ἔθεσε τὸ
σημειωματάρειόν του εἰς τὸ θυλάκιόν του, καὶ ἀφοῦ ἔριψεν
ἐν τελευταίον βλέμμα εἰς τὸν Βόσπορον ἐξῆλθε σπεύδων τοῦ
κῆπου.

Μέσα του ἔκαμνε καὶ πάλιν τὸν ἐξῆς μονόλογον : « Θὰ ἤρ-
χετο καθ' ἡμέραν ἢ τὸ πρῶν ἢ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖ. Καὶ ὠρι-
σμένως κάθε Κυριακὴν θὰ ἔπρεπε τὸ βαποράκι καὶ θὰ ἐπῆ-
γαινε ἄλλοτε εἰς τὸν Βόσπορον καὶ ἄλλοτε εἰς τὰ νησιά.
Τόσος κόσμος κάμνει τακτικὰ αὐτὸν τὸν περίπατον, ἔλεγε
καθ' ἑαυτόν. Καὶ ἐγὼ κάθημαι τὰς Κυριακὰς εἰς τὸ σπίτι ἢ
συνοδεύω τὰ κορίτσια εἰς τὸν κῆπον τὸν κλεισμένον καὶ πη-
κτικὸν τῶν Μικρῶν Μνηματακίων ». Καὶ ὁ ἀντίκαλος εἰς τὸν
μονόλογον αὐτὸν ἦτο. « Μήπως καὶ ἡ Mme Marie δὲν κάμνει
ἐπίσης αὐτὰς τὰς ἐκδρομὰς μὲ τὰ βαποράκια, ἀπὸ τὸν και-
ρὸν ποῦ ἔχει τὴν μαεστρίνα εἰς τὸ σπίτι της, ἡ ὁποία εἶναι
ζετρελλαμένη μὲ τὴν ὠραιότητα τῆς Πόλης »;

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ καρδιὰ τοῦ σιὸρ Γεωργάκη ἐγι-
νετο συνένωτος εἰς τοὺς μικροπνήρους συλλογισμοὺς του.
Ἄρα γε θὰ ἐρωτεύετο τώρα τόσον πολὺ τὰ κάλλη τῆς Πό-
λης καὶ θὰ ἀπεράσιζε χειμῶνα καιρὸν νὰ κάμνη κάθε Κυρια-
κὴν ἐκδρομὰς, ὡς ἂν ἦτο κανεὶς Ἄγγλος περιηγητής, ἐὰν
δὲν ἐσκέπτετο ὅτι θὰ τὸ ἔφερε καμμίαν φορὰν ἡ τύχη, ἔως
δὲ καὶ ἡ προμελέτη νὰ ἔχη συνοδὸν εἰς τὰς ἐκδρομὰς του
καὶ τὴν Mme Marie ;

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς κατήρχετο τὸν μεγάλον δρόμον τοῦ

Πέραν, ὅταν αἴρνης εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ τραμ, τὸ ὁποῖον
κατήρχετο εἰς τὸν Γαλατῶν. Ἐπήδησεν ἐπάνω, εἰσῆλθε καὶ
ἔλαβε τὴν μόνην κενὴν θέσιν ἐν αὐτῇ καὶ φιλομειδῆς ἐστράφη
γύρω του. Ἐχειρίτετε δύο κυρίου, εἰ ὅποιοι εὐρέθησαν ἀπέ-
ναντί του, ὁ εἰς μὲ φεσάκι καὶ ὁ ἄλλος μὲ ὑψηλὸν καπέλλο.
Ἐκ τῆς φυσιογνωμίας καὶ τῆς προφορᾶς των ὁ εἰς ἐφάνετο
Ἄγγλος καὶ ὁ ἄλλος Γερμανός.

Εἰς τὸ πλευρόν του ἐκάθητο μία μαύρη σκιά, σκεπα-
σμένη ἀπὸ κεφαλῆς μὲ ἕν μεγάλον μεταξωτὸν σάλι μελιτζα-
νοῦ χρώματος, μὲ δύο χαραγμάς εἰς τὰ μάγουλα, ὡς νὰ τῆς
εἶχαν σχίσει ἐπίτηδες τὸ δέριμα, τὸ ὁποῖον ἐφάνετο στενώτερον
ἀπὸ τὴν σάρκα, ὅπου ἐσκέπαζε. Θὰ συνάδευε τὸ χαρῆμι,
ὅπου εὐρίσκετο εἰς τὸ δεύτερον διαμέρισμα τοῦ τραμ, τὸ χω-
ρισμένον ἀπὸ μικρὰ μπερτεδάκια καφέ χρώματος. Ἀπὸ μέσα
ἐκεῖ ἠκούοντο γέλοια σπασμωδικὰ ὡς κατακύλισμα ἐκτρο-
χιασμένου ὀργάνου καὶ γέλοια κρυστάλλινα ὡς μουσικὴ δρο-
σεροῦ ρυακίου.

Μία μικρὰ τουρκοπούλα μὲ μαλάκια ξανθὰ, ἀφημένα νὰ
κρέμονται κάτω ἀπὸ ἕνα χρυσοκεντημένον φεσάκι, πέντε ἔως
ἕξ ἐτῶν, ἔμπαινε καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ χωριστὸν διαμέρισμα,
ὡς δῆθεν κάτι νὰ εἶχε νὰ εἰπῇ κάθε φορὰν εἰς τὴν μαύρην
ὑπηρέτριαν. Εἰς τὸ ἕνα χέρι της εἶχε περσμένον ἕνα σισα-
ματὸν κουλουράκι καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἐκρατοῦσε καρὰμέλες δια-
φόρων χρωμάτων, τὰς ὁποίας ἐναλλάξ τὴν μίαν μετὰ τὴν
ἄλλην ἔβαζε καὶ ἔβγαζε εἰς τὸ στόμα της. Παρὰ πέρα
ἐκάθητο μία γυναίκα μὲ μαῦρα χονδρὰ φρούδια, τὰ ὁποία ἔπι-
γαν τὸ ἕν μὲ τὸ ἄλλο, μὲ μίαν ἐλητὴν μαύρην καὶ τριχωτὴν
καὶ ἐσκέπαζαν δύο μάτια μαῦρα καὶ μαυρισμένα ἀκόμη
περισσότερον μὲ τὸ ἀρκυδιὸν στίμμι, τοῦ ὁποίου τόση χρῆσις
γίνεται εἰς τὰς γυναίκας τῶν κάτω ἰδιὰ τάξεων. Ἐφοροῦσε
φακίολι πρᾶσινον καὶ ἐφάνετο μᾶλλον Ἀρμενία ἀπὸ τὴν
καθόλου φυσιογνωμίαν της. Παρὰ τὸ πλευρόν αὐτῆς μία κυρία
νέα, πολυτελῶς κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν ἐνδεδυμένη,
ὀμιλοῦσα γαλλικὰ μὲ τὸ σκυλλάκι της, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε
πρὸς τὸ μικρὸν κοριτσάκι, κάθε φορὰν ὅπου ἐκεῖνο ἐπε-
φάνετο εἰς τὸ ἔξω δικέρισμα. Ἐξω ἐστέκοντο ὀρθοὶ
ἕνας Μαλτέζος καὶ ἕνας Ἴταλός, εἰς τὸ ἄκρον δὲ στρι-
μαγμένους καὶ ὡς προσπαθῶν νὰ μὴ φάνετο ἕνας ρυπαρὸς
γέρων μὲ ἀντερί, τοῦ ὁποίου τὸ χρῶμα ἐκυμαίνετο ἀπὸ τὸ
πρᾶσινον εἰς τὸ μαυροκίτρινον. Ἦτο Ἐβραῖος ἀναμφιβόλως
καὶ συνεπλήρωνε τὴν συλλογὴν τῶν ἐθνικότητων καὶ τῶν
τύπων, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ τραμ.
Σωστὸν ἀνθρωπολογικὸν μουσεῖον τὸ τετράπλευρον ἐκεῖνο
χώρισμα, τὸ ὁποῖον ἔδιδεν εἰς μικρὸν ἰδέαν τῶν ἀπειραριθ-
μων λαῶν καὶ φυλῶν, ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ὁ πληθυσμὸς τῆς
Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ σιὸρ Γεωργάκης κατήλθεν εἰς τὸν Γαλατῶν ὀλίγα βή-
ματα μακρὰν τοῦ Χρηματιστηρίου. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ Χαβια-
ρόχανον, ὅπου εἶχε τὸ γραφεῖόν του, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀνέλθῃ
ἐφάνη ὡς νὰ ἤλλαξε γνώμην καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν εἰς
τὸ Χρηματιστήριον. Συνήτησε φίλους του ἐξερχομένους, ἐζή-
τησε τὰς τιμὰς, μὲ τὰς ὁποίας εἶχαν ἀνοίξει οἱ σιδηροδρομοὶ
καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς βαθυλώνας αὐτῆς,
εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν μεταβάλλεται ἡ
τύχη χιλιάδων ἀνθρώπων.

Τὸ Χρηματιστήριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢ μᾶλλον ἢ
μύροσα, ὡς κοινῶς λέγεται, δὲν παρουσιάζει ἐξωτερικῶς τὸ
μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον θέαμα τῶν εὐρωπαϊκῶν χρημα-
τιστηρίων. Μία μεγάλη στοά, ὅπως ὅλαι αἱ ὀνομαζόμενα χά-
νια εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, μὲ πληθὺν μικρῶν γραφείων
αὐλιζομένων εἰς τὰς ἐσωτερικὰς πλευράς, τῶν ὁποίων τὰ
πλεῖστα χαμηλὰ, σκατεινά, ὑγρά, ἀνήλια, στενὰ τόσον, ὥστε
μόλις τέσσαρες ἀνθρώποι νὰ ἠμποροῦν νὰ σταθοῦν ὀρθοί. Δι'
τρωγλαὶ αὐταὶ δίδουν μίαν ἰδέαν τῆς ζωῆς τῆς κολάσεως,
εἰς ἣν εἶναι καταδικασμένοι οἱ μικροὶ χρηματισταὶ καὶ μεσῆ-
ται. Εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐκ τοιούτων, ἀλλὰ καὶ μεγα-
λητέρων γραφείων ἀποτελουμένου ὀρθογωνίου τετραπλεύρου
φαίνονται ὡς ἐναέριοι αἱ σιδηραὶ κλίμακες, αἱ κμπτόμεναι εἰς
γωνίας καὶ ἐλισσόμεναι εἰς καμπύλας, αἱ φέρουσαι πρὸς τὰ
ἄνω πατώματα, αἱ τρίζουσαι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀνθρωπίνων
κολοσσῶν καὶ τῶν γελοίων νάνων, οἱ ὁποῖοι φορτωμένοι μὲ
ἐκατομμύρια ἢ γυμνωμένοι καὶ ἀπὸ τὸ τελευταῖον γρόσι των
ἀνεβοκαταβαίνουν αὐτὰς.

Ἡ γέφυρα τῶν στεναγμῶν τοῦ Δουκιῶν Παλατίου τῆς
Βενετίας ἔχει ἀναντιρρήτως ὀλιγώτερον τραγικὴν ἱστορίαν
ἀπὸ τὸ σιδηροῦν ἐκεῖνο ἰκρίωμα τὸ φέρων εἰς τὴν ζωὴν ἢ εἰς
τὸν θάνατον. Διότι ὁ ἐκεῖθεν διερχόμενος κατάδικος τῆς τύ-
χης ὑφίσταται τοὺς μυρίους βασανιστικούς θανάτους τῆς ψυ-
χῆς, ὧν προηγείται μαρτύριον ἀγωνίας, ὄχι στιγμῶν καὶ ὠ-
ρῶν, ἀλλὰ μηνῶν καὶ ἐτῶν πολλάκις.

Οἱ πλοῦσιοι εἰσέρχονται ἐκεῖ τὸ πρῶτον διὰ νὰ αἰσθανθοῦν
τὰς συγκινήσεις, τὰς ὁποίας συχνὰ θηρεύουσιν εἰς τὰς πρασί-
νας τραπέζας τῶν χαρτοπαιγιῶν. Ἐὰν εἰς τὰ ἐκατομμύρια
των προστεθοῦν καὶ ἄλλα ἐκατομμύρια, τόσον τὸ καλλίτερον.
Ἐὰν ἀφαιρεθοῦν, μικρὸν κακόν. Θὰ ἔχουν συγκινήθη ὅμως, θὰ
ἔχουν ζήσει, θὰ ἔχουν παλαίσει, θὰ ἔχουν αἰσθανθῇ ὅλην τὴν
κλίμακα τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς στενοχωρίας καὶ τοῦ φόβου,
αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι μόνον εὐκολίας καὶ εὐτυχίας καὶ ἀκινδύνους
κατακτήσεις εἶχαν εἰς τὴν ζωὴν των. Σπανιώτατα ἐν τούτοις
οἱ πολὺ πλοῦσιοι ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ Χρηματιστήριον κατε-
στραμμένοι. Εἶναι μέτοχοι ὅλων τῶν μεγάλων ἐταιριῶν, ἔχουν
φίλους ἰσχυροῦς εἰς τὸ Γιλδίζ καὶ εἰς τὰ ὑπουργεῖα, ὥστε νὰ
εἶναι ἐνήμεροι εἰς τὰς ἐπικειμένους μεταβολὰς τῶν ἀξιών καὶ
νὰ εἰμποροῦν νὰ ἀγοράζουν καὶ νὰ πωλοῦν συγχρόνως διάφορα
χαρτιά, ὥστε ἐὰν χάσουν ἀπὸ τὸ ἕν νὰ κερδίζουν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἄλλ' ἢ μέση τάξις, ἢ κατηγορία τῶν οἰκογενειάρχων, οἱ
ὁποῖοι τὰς οἰκονομίας των, τὰς κερδισθείσας μετὰ πολλῶν
ἐτῶν θυσίας καὶ κόπους ἔρχονται νὰ διακυβεύσουν ἐκεῖ, κατα-
λαμβάνόμενοι αἴρνης ἀπὸ τὸ πάθος, ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ εὐ-
κόλου πλουτισμοῦ, αὐτοὶ εἶναι οἱ μάρτυρες τῆς χρηματιστι-
κῆς ζωῆς. Αὐτοὶ βλέπουν τὰ παιδιὰ των νὰ στεροῦνται τὸ
ψωμί, νὰ μένουν ἡμίγυμνα καὶ ἀνυπόδητα, ὡς βλέπουν τὰς
γυναίκας των, ἐὰν εἶναι νέαι καὶ εὐεθεῖς, νὰ ἐκπίπτουν κάθε
ἡμέραν καὶ ἀνὰ μίαν βαθμίδα περισσοτέρως, νὰ χάνουν τὸν δρό-
μον τῆς τιμῆς καὶ τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς διὰ νὰ καλύψουν
τὰ κενὰ, καὶ νὰ κρατήσουν εἰς τὸν κόσμον τὴν θέσιν, τὴν ὁ-
ποίαν εἶχαν καὶ πρὶν. Καὶ τόσον καταλαμβάνονται ἀπὸ τὸ
πάθος τὸ τυφλὸν τοῦ παιγνίου, ὥστε ὑπάρχουν ἀνθρώποι τι-
μοὶ μέχρι τῆς χθές, οἱ ὁποῖοι κλείουν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ
τῶν παρουσιαζομένων φίλων καὶ προστατῶν τῆς συζύγου καὶ

των θυγατέρων, αρκεί αυτά και εκείνοι να δίδουν από καιροῦ εἰς καιρὸν ποσὸν τι εἰς τὸν ἀτυχή παρὰ φρονά, τὸ ὅποιον θὰ παίξῃ και πάλιν, πάντοτε μετὰ τὴν ἐλπίδα και τὰ χρυσὰ ὄνειρα νὰ ἀνακτήσῃ τὰ ἀπολεσθέντα, νὰ γείνη πλούσιος, νὰ κερδίσῃ ἑκατομμύρια και νὰ σκορπίσῃ τὴν χαρὰν και τὴν εὐτυχίαν γύρω του.

(Ἐπιτετα συνεχῆ)

Μάτα

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(ἀναπαύσεις)

Νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκθεσὶν λεπτομερῆ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ἀποβῆναι ἀδύνατον. τόσα πολλά ἐλέχθησαν ἐπὶ ἐκάστου τῶν ὑποβληθέντων ζητημάτων και τόσαι σοφὴ γνῶμη και ἰδέαι ἀντηλλάγησαν ἐπ' αὐτῶν.

Εἰς γενικὰς λοιπὸν γραμμὰς ἐζητήσθη εὐθὺς μετὰ τὴν πρῶτην ἡμέραν τῶν ἀμοιβαίων φιλοφρονήσεων και ἐγκωμίων, τὸ τόσον φλέγον ζήτημα τῆς διὰ διαιτητικῆς λύσεως τῶν διεθνῶν διαφορῶν και τῆς ἐπιδράσεως τῆς γυναικὸς διὰ προπαγάνδας και λόγων και βιβλίων ὑπὲρ τῆς εἰρήνης και ἀλληλεγγύης τῶν λαῶν και τῶν ἔθνῶν.

Μετὰ ταῦτα ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς Ἐκπαιδεύσεως και τῆς ἀνατροφῆς, ἡ ὁποία, ὡς ἔχει σήμερον, πολλὰ παρουσιάζει τὰ τρωτὰ σημεῖα και διὰ τὰ δύο φύλα. Οἱ νηπιακοὶ κηποὶ ἐμελετήθησαν, συζητήθησαν δὲ αἱ ἀναγκαῖαι τροποποιήσεις ἐπὶ τοῦ συστήματος τούτου, ἵνα μὴ κουράζονται ἡ μικρὰ ἡλικία, ἔστω και παιζοῦσα ἀκόμη. Ἐζητήθη ἡ ἐκπαίδευσις ὄχι, ἵνα παρασκευάζῃ σοφοὺς ἄνδρας και σοφὰς γυναῖκας, ἀλλ' ἀμφοτέρους ἀρετὰ νοήμονας, ὥστε νὰ ἐννοοῦν τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς και νὰ δύνανται ἐν ἱστορησίᾳ τῶν σωματικῶν, πνευματικῶν και ἠθικῶν δυνάμεων νὰ κάμνουν τὴν ζωὴν των και τὴν τῶν ἄλλων εὐτυχῆ. Διὰ τὴν μεγάλην σοφίαν, εἶπαν, ἀρκοῦν αἱ μεγαλοφυΐαι, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμφανίζονται εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, ὡς κομήται φαεινοί, σκορπίζοντες τὸ φῶς των εἰς τὸν παλαιὸν και εἰς τὸν νέον κόσμον ἐξ ἴσου, ἀνοίγοντες νέους δρόμους εἰς τὰς ἐπιστήμας και εἰς τὰς τέχνας. Τὸ κακὸν τῆς σημερινῆς ἀνατροφῆς, εἶπε μία ἐκ τῶν πολλῶν ρητόρων, εἶναι ὅτι ἐπιδιώκει νὰ κάμῃ ὅλους μεγαλοφυεῖς, ὥστε ἡ μεγαλοφυΐα ἦτο ἀρετὴ ἐπίκτητος. Εἰς τὸ ἐξῆς δὲ ἐπιδιώκει νὰ κάμῃ ἀνθρώπους μόνον, ἱκανοὺς νὰ ἀπολαμβάνουν τὰ καλὰ και τὰς εὐτυχίας τῆς ζωῆς και ὄχι νὰ μεταβάλλουν αὐτὴν εἰς κόλασιν.

Ἐπειτα ἐτέθη τὸ ζήτημα τῆς ἀπὸ κοινοῦ ἐκπαιδεύσεως τῶν δύο φύλων, τοῦ μικτοῦ λεγομένου συστήματος. Ὅπου εἰσῆχθη ἀπέφερε θαυμάσια ἀποτελέσματα. Αἱ γυναῖκες και αἱ ἄνδρες μαθαίνουν νὰ γνωρίζονται ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας, νὰ μελετᾷ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, νὰ ἐκτιμῶνται ἀμοιβαίως. Βραδύτερον ἢ ἀπὸ κοινοῦ συμβίωσις εἶναι ὀμαλή, διότι αἱ μεταξὺ των προλήψεις ἔχουν καταπέσει, και ἕκαστος προσφέρει τὸ ἀναλογικὸν μερίδιον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς κοινῆς εὐτυχίας. Τὸ ζήτημα τῆς τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως διὰ τὰς γυναῖκας ἐδρασθῆναι ἐπίσης μεγάλως. Οἱ ἄνδρες, λέγουν, εἶπε μίς ρήτωρ, ὅτι ὁ κύκλος τῶν γυναικείων τεχνῶν εἶναι ὀρισμένος, και συμφωνότερος πρὸς τὴν φύσιν των. Τότε διὰ τῆς ἄνδρες ράπται και ὄπται, και ὑφάνται και πλέκται; Διὰ τῆς ἄνδρες ἔμποροι

δαντελῶν και ταινιῶν και ὑφασμάτων και παιγνίων; Διὰ τῆς ἄνδρες τηλεγραφεῖται και τηλεφωνεῖται; Διὰ τῆς ἄνδρες ζῶντες μαλθακὰ και τρυφηλὰ, και πλεόντες εἰς ἐπαγγέλματα ἐξασθενοῦντα τοὺς μῦς και ἀτονοῦντα τὸ σῶμα, και γυναῖκες ἐξαντλούμεναι εἰς τοὺς ἀγροὺς και εἰς τὰ πλέον ἀπάνθρωπα και ἐξαντλητικὰ διὰ τὸν μητρικὸν ὀργανισμὸν των ἔργα;

Ἡ μεταρρυθμίσις τῶν διδασκαλειῶν ἐθεωρήθη ἐπίσης ἀπραίτητος. Ὀλιγωτέρα σοφία και ἐδῶ και περιττώτερον πρακτικὸς νοῦς. Ὀλιγωτέρα σχολαστικὴ και κλασικὴ παιδείυσις και περισσότερος πλουτισμὸς ψυχῆς εἰς γενναῖα και μεγάλα.

Ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας ἀπασχολήθη τὸ ἐκπαιδευτικὸν Τμήμα μετὰ τὸν φιλοφρονήτικὸν ἐκπαιδευτικὸν κλάδον. Ἐξετέθησαν τελειοποιήσεις συστημάτων, δι' ὧν οἱ ἡλίθιοι μαθαίνουν νὰ σκέπτονται και νὰ ἐννοοῦν και οἱ τυροὶ νὰ βλέπουν και οἱ κωφοὶ νὰ ἀκούουν και οἱ ἄλαλοι νὰ ὀμιλοῦν.

Πόσον ἐνδικέρων ἦτο ὁ κλάδος οὗτος και πόσον θαυμαστικὴ ἡ ἀποστολὴ τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι και τὸν πλοῦτον των τὸν ὕλικόν και τοὺς θησαυροὺς τοῦ πνεύματος και τῆς καρδιᾶς των ἀφιερῶν εἰς τοιαῦτα εὐγενῆ ἔργα.

Ταῦτα περὶ ἐκπαιδεύσεως εἰς γενικὰς γραμμὰς. Εἰς τὴν προσεχῆ μου, περὶ ἐλευθέρων γυναικείων ἐπαγγελμάτων.

Μαῖη Δούρα

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΕΪΠΙΑ Ο ΙΕΡΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

Βλέπει τὸ βράχο τὸν ψηλὸν τὸν μακροχρόνιον; Ἐκεῖ ἡ δόξα πέρασε ἐστάθη και ἐχάθη και ἄλλο δὲν μᾶς τὴν θυμίζει ἀπὸ τ' ἀμορφα συντρίμματα ποὺ ὁ διαβιτάρης χρόνος ποῖο μεγάλη τὰ ἔχει κάμει.

Ἐκεῖ ὅταν ὁ ἥλιος τὸ πρῶτὸν, τὸ βράδυ τὸ φεγγάρι τὸ φῶς τους πᾶνους ξαπλῶσους, φανταστικῆς μορφῆς τους δίνουν. Κι' ἄλλα κάμουν νὰ φωνῶνται σὺν κτωμένοι γίγαντες ποὺ ὄσες πληγῆς κλῆν λάθουν, πᾶντα ὀλόρθι στέκονται, κι' ἄλλα λουσιμένα ἀπὸ τὸ φῶς του, φωνοῦνται σὺν νὰ βγήκανε τὴν ἀπ' τὸ χέρι τοῦ τεχνίτη. Ἐκεῖ φυλᾶνε οἱ Παρθένες οἱ ἀγῆραστες τὸ μυστήριον ποὺ χάρισε ὁ χρόνος στὸ νὰο τους και ἡ σμίλη τοῦ τεχνίτη τὴν ὀμορφιά τους. Ὁ μαῦρος θάνατος δὲν τὲς φοβίζει, κανένα πάθος και καμμιά ἀγῆρα δὲν βόσκει στὰ μακρυεῖνια στήθια τους. ἔχουνε τὴν ὀμορφιά τῆς μεγάλης τέχνης, ποὺ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν μαράνη.

Παρέκει ξετυλιζεταὶ ἀτέλειοτη σειρά ἀπὸ συντρίμματα, ποὺ καθένα ἀπ' αὐτὰ κόσμους ὀλάκρους κλείνει μέσα του.

Και μπροστὰ στὸν ἀθάνατο νὰο τῆς Παρθένας ἐρεθιστικὴ συγκίνηση σὲ κρατᾷ και πόθοι ἀντίθετοι γεννιοῦνται μέσα σου πόθος νὰ πᾶς και στὴν πὺρρ τελευταία γωνία του και ν' ἀγιστῆς ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο του και φόβος μήπως γείνης ἱερόσυλος πατῶν ἄς τ' ἀγιασμένῃ ἀπὸ τὸ χρόνο μακρυὰ του.

Εἰρήνη Νικολαΐδου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑΣ ΤΗΣ "ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ."

Ἐπαγγελματικὴν Σχολεῖον ἴδρυσιν ἐπίτης ἐν Πειραιεῖ τὰ ἐκ Πειραιῶς μέλη τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς κ. Μαρούσας Μικουλῆ και τὴν ἐφορείαν τῆς

κ. Φραγκούλη. Αἱ εἰς τὴν σχολὴν ταύτην φοιτήσασαι μαθητρίαι ἀνῆλθον εἰς 63. Μαθήματα ἐδιδάχθησαν ἡ κοπιτικὴ και ραπτικὴ φορεμάτων και ἀσποροροῦχων, ἡ ποικιλτικὴ και ἡ πλαστικὴ.

Ἡ τελεσθεῖσα ἐν τῇ σχολῇ Πειραιῶς ἐργασία κατανέμεται ὡς ἐξῆς: φορέματα 62, μπούστους 7, φούστες 10, ζακέτες 16, ὑποκαμισάκια 25, πελερίνες 4, παιδικὰ 20, ἐπιδιορθώσεις 7. Ἐν γένει τεμάχια 151. Ἡ διαχείρισις τῆς σχολῆς Πειραιῶς ἀνῆλθεν εἰς δρ. 2,594 και 35.

Ἐν γένει ἡ πρὸς τὰ Οἰκοκυρικὰ και Ἐπαγγελματικὰ τροπὴ τῆς μορφώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἐχειρηστήθη ἀπανταχοῦ μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀπεστάλησαν δὲ ἐκ Κύπρου και ἐκ Χίου και ἐκ Κ(πόλεως και ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας νεάνιδες πρὸς ἐμάθησιν γυναικείων τεχνῶν εἰς τὸ Ἐπαγγελματικὸν Σχολεῖον Ἀθηνῶν, τὸ ὅποιον ἐνισχυόμενον και τελειοποιούμενον θὰ ἀποτελέσῃ τὸν πυρῆνα τῆς ἐπιδόσεως τῆς Ἑλληνίδος εἰς βίον πρακτικώτερον και μᾶλλον ἀναποκριόμενον εἰς τὸν προορισμὸν τῆς.

Τμήμα ὕγεινῆς και Νοσηλείας

Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πολέμου, συγχωνεθὲν μετὰ τὸ Ἐθνικὸν τμήμα, εἶχε κάμει θαύματα. Μετὰ τὸν πόλεμον πρόεβη εἰς ἴδρυσιν μικρᾶς κλινικῆς, πρὸς μόρφωσιν νοσοκόμων ἐν αὐτῇ και περιθαλψίν γυναικῶν και παιδῶν πασχόντων. Ἐν τῇ κλινικῇ ταύτῃ παρεσχέθη ἱατρικὴ συνδρομὴ εἰς 1463 ἀσθενεῖς γυναικῶν και παιδία. Ἐνοσηλεύθησαν δ' ἐν αὐτῇ ἐσωτερικὰ ἀσθενεῖς 68, ὧν 50 γ. ναῖκες και 18 παιδία. Τὴν θεραπείαν και περιθαλψίν παρέσχον ἡ διευθύντρια τῆς Κλινικῆς ἱατρός δις Μαρία Καλκποθάκη, μετὰ τῶν βοηθῶν τῆς

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΟΥ ἌΓΓΕΛΟΥ

Μία εἰκοσάετις κόρη εἶχεν ἀποθῆναι. Ἀνθὴ ζωηρὰ ἐστόλιζεν τὴν κεφαλὴν τῆς ὀραίας νεκρᾶς, ἀνθὴ λυπημένα ἔμεναν εἰς τὸν οἶκον, εἰς οὐ ἀπῆρχετο. Ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου τὴν μετέφερεν ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν του περὶ γῶν εἰς τὴν ὕψη, εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ φωτός.

Ἐξοσιν ἔτη! Πόσαι ἐλπίδες εὐτυχίας και ἔρωτος ἐτάφησαν μετ' αὐτῆς! Ἀλλὰ και πόσας ἄρα γε θλίψεις διέφυγε! Τὴν δύσκολον ὁδόν, τὴν ὁποῖαν συχνάκις αἱ κόραι τῆς γῆς ταύτης διέρχονται, τὴν παρέκλιψε πρὶν θέσῃ τὸν πόδα εἰς αὐτήν, ἀποσυρθεῖσα εἰς τὸν ἄγνωστον τῆς αἰωνιότητος τόπον, και ὡς μακάριος ἄγγελος ἀνεπαύετο, ὅπου ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου τοῦ μεγάλου Θεοῦ.

Μίαν ἀπαρηγόρητον μητέρα και ἕνα βαρυνενοῦντα ἀδελφὸν εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ δάχρυα τὰ ὀποῖα ἔχυσαν γονατιστοὶ πρὸ τοῦ φερέτρου τῆς δὲν ἠμπόρουν νὰ ξεπνήσουν τὴν ἀγαπητὴν ἀδελφὴν ἀπὸ τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, δὲν ἠμπόρουν νὰ μεταβάλλουν τὰ λευκὰ τῶν πρεσβίων τῆς ρόδα εἰς ἐρυθρὰ.

Μετὰ τὴν δύσστα ἡλίον παρέδωκε τὴν τελευταίαν πνοήν. Τὴν ἐστόλισαν και τὴν ἀφήσαν εἰς μικρὸν δωμάτιον, και εἰς τὸ παρακείμενον ἐξήτησε καταφύγιον ὁ ἀδελφός. Εἰς τὸ ἀμυδρὸν τῆς σελήνης φῶς ἐνόμισεν ὁ παῖς, ὅτι εἶδε τὴν νεκρὰν νὰ κινήθῃ. Ἐροθῆθη, ἐφριτίασε, νομίμας ὅτι ἤθελε συμβῆ τι φοικῶδες ἀπὸ τὸ ὑπερφυσικὸν τὸ ὅποιον ἐβλεπεν. Ὅτε ἀφῆκε ἡ ἀδελφὴ τὸν ἐκάλεσε διὰ τοῦ ὀνόματός του, διευθυνομένη ἀπὸ τοῦ ὕψους πρὸς αὐτόν. Τρέμων ἐσηκώθη, ἔκλεισε τὴν συγκαίνουσαν μετὰ τοῦ δωματίου, ὅπου ἦτο ἡ νεκρὰ,

δος Ἀνθῆς Βασιλειάδου, ἱατροῦ ἐπίσης και ζωῆς Κατσιόρα και Ἐλένης Ἀντωνιάδου, τελειοφοίτων τῆς ἱατρικῆς. Εἰς τινὰς ἐχειρήσεις ἔλαβον μέρος και ἄνδρες χειρουργοί.

Ἡ διαχείρισις τοῦ Τμήματος Νοσηλείας και Ὑγεινῆς ἀνῆλθεν εἰς δρ. 10,812 και 50, ἐκ τῶν ὁποῖων 3,000 ἔδα πνήθησαν εἰς ἐξοδα ἐγκαταστάσεως.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΣΟΧΑ

Τὰ Σόδομα τοῦ Σούδερχμαν εἶναι τὸ νέον ἔργον, τὸ ὅποιον ἀνεβιβάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Τσόχα μετ' ἐπιτυχίας ἐκ μέρους τῶν κυριῶν μεγαλειτέρως ἢ τῶν ἀνδρῶν συναδελφῶν των. Ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου δὲν ἐπιχειροῦμεν, ἀποτελεῖ ὁμως τοῦτο και ὡς ὑπόθεσις και ὡς ὑπόκρισις ἀρίστην ἐκλογὴν.

Εἰς ἐπογὴν δὲ τοιαύτης πλησμονῆς μικροθιάτων ἐν Ἀθῆναις, ὁ μὲν οἰθιασὸς ὁ εὐπκρουσίατος, ὁ δυνάμενος νὰ ἀναβῆσθαι τοιαύτης ἐπιβολῆς ἔργον ἦτο φυσικὰ ὁ θιασὸς Παντοπούλου, ὁ ὅποιος και εἰς τὴν κωμωδίαν και εἰς τὸ δρᾶμα πρωταγωνιστεῖ. Ὁ Παντόπουλος ἐντεθεὶν ἀποδεικνύεται ὄχι μόνον καλλιτέχνης πρώτης δυνάμεως, ἀλλὰ και θιασαρχῆς ἀρίστος. Περὶ τῆς νέας κωμωδίας τοῦ κ. Δάσκρη ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ *Karantina* θὰ γραψῶμεν προσεχῶς.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Τὰ μελάνια βγαίνουν μετὰ τὸν χυμὸν τῆς τομάτας. Ἐπίσης και μετὰ γάλα. Αἱ φλανέλλαι δὲν σκληραῖνον οὔτε στενεύουν, ἂν τὰς πλύνετε μετὰ νερὸν δροσερὸν και τὰς ἀπλύνετε εἰς δροσερὸν μέρος.

Διὰ τὰ μαῦρα στίγματα τοῦ προσώπου και τῆς μύτης τὸ λεμόνι θεωρεῖται

θύραν και ἐπανάηθεν εἰς τὴν θέσιν του προσπαθῶν νὰ κοιμηθῇ.

Ἐμενεν οὕτω μὴ γνωρίζων πόση ὥρα εἶχε παρέλθει, ὅτε ἠσθάνθη τινὰ πλησίον τῆς κλίνης του και μίαν δροσερὰν πνοήν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Μητέρα, εἶσαι σύ; ἐπιθύρσειν ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς, και — τί ἦτο τοῦτο — ἡ ἀδελφὴ ἐστέκετο πρὸς τὴν κλίνην του, ὡς ἦτο μετὰ τὴν νεκρικὴν τῆς στολήν, και ἐν ταύτῃ ἦτο πρόσωπον φωτεινόν.

— Εἶμαι ἐγώ, ἡ ἀδελφὴ σου! εἶπε μετὰ τὴν συνήθη γλυκεῖαν φωνήν τῆς κλίνουσα τὸ σῶμα και ἀσπαζομένη αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον. Ἀλλὰ τὸ φιλῆμα τοῦτο φαίνεται ν' ἀφῆρσεν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ πᾶσαν χαρὰν και θλίψιν τῆς γῆς ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ παιδός. Μία ἱερὰ ἀγαλλίασις τὸν κατέλαθεν.

— Ἀδελφὴ, εἶπεν, εἶσαι ἄγγελος ἐρχόμενος ἀπὸ τὸν Θεόν; ἐπανάηθες εἰς τὴν ζωὴν; θὰ μένης τώρα πλέον πάντοτε μαζὶ μας;

— Εἶμαι ἄγγελος, ἐρχόμενος ἀπὸ τὸν Θεόν, ζῶ! ἀπήνησεν ἡ ἀδελφὴ. Ἄχ, ἀδελφέ μου, και ζῶ ζωὴν καλλιτέραν τῆς ἰδικῆς σου. Ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντοτε μαζὶ σας, ἂν και ὄχι ὀρατὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας, και ἡ ἀνάπυσίς μου θὰ ἀγίασῃ και σὲ, ἀδελφέ μου. Τὸ φιλῆμα, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἔλαβες, θὰ στερεύσῃ πᾶσαν πηγὴν δακρῶν εἰς τὴν ψυχὴν σου και θὰ ἐπανεῦρῃ τὴν εἰρήνην τοῦ πνεύματος, ὅταν ἐγὼ θὰ σ' ἀφήσω. Ἐλθε τώρα νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰ μέρη, τὰ ὀποῖα ἐπισκεπτόμεθα εἰς τοὺς εὐτυχεῖς παιδικούς μας χρόνους, ὅπως διέλωμεν ὥρας σχολῆς. Ἐλθε ν' ἀπολαύσωμεν μίαν ἐπιφορὰν τὴν χαρὰν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἀπελαμβάνομεν ἀπὸ κοινοῦ συντροφευμένοι. Ἐγὼ θὰ σ' ὀδηγήσω.

Δαμβάνει τότε ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ τὸν παῖδα ἀπὸ τῆς χειρὸς, και τὸν φέρει εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦτο ἡ νεκρὰ, και βλέπει ὁ ἀδελφός ὅτι τὸ νεκροκίβωτον δὲν ἦτο κενόν. Ἡ ὀραία νεκρὰ ἔμενεν εἰς αὐτό μετὰ τὸ διαρκὲς χαμόγελον εἰς τὰ χεῖλη. Εἰς τὸ ἐκδηλωθὲν ἀπόρημα μετὰ τὸ διαρκὲς χαμόγελον εἰς τὰ χεῖλη. Εἰς τὸ ἐκδηλωθὲν ἀπόρημα μετὰ τὸ διαρκὲς χαμόγελον εἰς τὰ χεῖλη. Εἰς τὸ ἐκδηλωθὲν ἀπόρημα μετὰ τὸ διαρκὲς χαμόγελον εἰς τὰ χεῖλη.

Εἰς τὸ ἐκδηλωθὲν ἀπόρημα μετὰ τὸ διαρκὲς χαμόγελον εἰς τὰ χεῖλη. Εἰς τὸ ἐκδηλωθὲν ἀπόρημα μετὰ τὸ διαρκὲς χαμόγελον εἰς τὰ χεῖλη.

καταλληλότετον. Καί η γλυκερίνη με ὀλίγον οινόπνευμα εἶναι ἐπίσης ὠφέλιμος.

Αἱ ποῦδραι βλάπτουν τὸ δέριμα, ὅσον ἀγαθὰ καὶ ἂν εἶναι. Διὰ τοῦτο βάζετε ποῦδραν πολὺ ὀλίγην, ἀφοῦ προηγουμένως ἀλοιψέτε τὸ πρόσωπον με ὀλίγην γλυκερίνην ἀναλελυμένην με οινόπνευμα.

Ἐάν τὰ φρύδια ἢ ἀβλεφαρίδες πίπτουν καὶ ἡ πρῶσις ὡν συνοδεύεται ἀπὸ φαγοῦρα, μὴ τρώγετε ψῆρι, τυρί, ἐρεθιστικὰ φαγητά, σαλάμα καὶ μὴ πίνετε μαῦρο κρασί. Πίνετε δὲ μάτῃ καὶ φρῦδι με πολὺ θερμὸν νερόν, εἰς τὸ ὁποῖον ῥίπτετε καὶ σταγόνα μέντας.

ΣΥΜΒΟΥΔΑΙ

Κρέας πηκτῆ. Τὸ καλοκαίρι δι' ἐκδρομὴν ἢ καὶ ἐν γένει πολὺ δροσιστικόν εἶναι τὸ κρέας πηκτῆ. Τὸ κόπτετε κομμάτια, κατὰ προτίμησιν ἄρνι, τὸ ἀλατίζετε καὶ τὸ βάζετε εἰς τὴν φωτιάν νὰ χύσῃ τὸ ζουμί του. Ὅταν ἔχῃ χύσει ἄρκετόν, σουρόνετε ὅλον τὸν χυμὸν καὶ βάζετε βούτυρον νὰ κοκκινίσῃτε τὸ κρέας. Κόπτετε κομμύδια φέτες καὶ ψήνετε ὅλα μαζῆ με ἄσπρο κρασί. Ὅταν εἶναι ἔτοιμον, χύνετε καὶ τὸν χυμὸν τοῦ κρέατος, μισὸ ποτήρι ξεῖδι καὶ ἐν λευκῇ στιμμένο. Βγάζετε τὸ κρέας, περνάτε ὅλα ἀπὸ τὸ τρυπητόν, καὶ ἔπειτα κόπτετε φέτας μικρὰς τὸ κρέας βρίζετε ἐν τῷ μεταξὺ καὶ φέτες ἀπὸ λευκῆ. Ἄν ἔχητε ζουμί ἀπὸ βραστὸν δυνατόν, τὸ προσθέτετε. Ἐπαγιάζετε τὴν σάλτσαν, σερβίρετε εἰς φόρμαν ἢ καὶ τὸ ἀφήνετε τὴν νύκτα ἔξω ἢ βάζετε τὴν φόρμαν ἢ τὴν πιατέλαν τὰς εἰς τὸν πάγον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον. Στ. Β. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 92 ἐλήφθη. Μετρήσατε ἐξ ὑπολοίπου φρ. 40, ὡς σὰς ἐγράψαμεν. — Κον Ν. Μπ. *Τούλιζαν*. Φρ. χρ. 25 ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν Παρὰ Ι. Τζ. ἐνταῦθα δὲν ὑπάραξε ἐλπίς νὰ ληφθῆ εἴποτε. — Κον Ζ. Ρ. *Ἀρροστόλιον*. Ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἡ συνδρομὴ σας λήγει τὸν Μάρτιον τοῦ 1900. — Κον Αἰ. Μ. *Πειραιῶ*. Ἀφοῦ εἶναι βλάξ, ὅσον πλούσιος καὶ ἂν εἶναι δὲν ὠφελεῖ. Βεβαίως, ἐάν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας δὲν θὰ ἀπεφάιζα. — Δα Μ. Μ. *Σέρρας*. Ἐχει καλῶς· θὰ ἐπιστρέψωμεν τὸ ἐν λόγῳ τοκομερίδιον εἰς τὸν παρουσικαθησόμενον νὰ πληρώσῃ. — Κον Π. Μ. *Βῶλον*. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. — Δα Εἰ. Κ. *Μυκονοῦ*. Χρήματα ἐλήφθησαν. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Γράφομεν. — Κον Κλ. Κ. *Βῶλον*. Ἐνεγράφητε. Συνδρομὴ

μόνον τὸ θνητὸν σκῆνός μου, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον θὰ καταβῆ εἰς τὴν γῆν διὰ τὸν παντελῆ τοῦ σώματος θάνατον, ἐνῶ ἐγὼ θὰ εἶμαι παρὰ τὸν θρόνον τοῦ αἰωνίου, ψάλλουσα μετὰ τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων τὸν ἕμνον τῆς χαρᾶς.

Οὕτως ὁμιλῶν ὁ ἄγγελος ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν παράθυρον, ἐξήλθε καὶ παρεκάλεσε τὸν παῖδα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μὲ φοβίζουσα αὐτὰ ἀπεκρίθη ὁ παῖς. Ὁ ἄγγελος ἐξηκολούθησε:

— Βίβλε μίαν σου χεῖρα ἐπὶ μιᾶς τῶν πτερύγων μου, καὶ θὰ πτερυγίσῃς ἀσφαλῶς, ὡς νὰ εἶχες καὶ σὺ ὁ ἴδιος πτερά.

Ὁ παῖς ἔλαβε θάρρος, ἔκαμεν ὡς προσετάχθη, ὁ ἄγγελος τὸν ἔφερεν ἔξω τοῦ παραθύρου καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ σιωπηλὸν καὶ ἄπειρον τῆς νυκτὸς κράτος. Ἐκατομύρια ἀστέρων ἑξαίρετων τὸν ἔλαφρῶς βαίοντά ταξειδιώτην καὶ τὸν ἐκπληκτον αὐτοῦ σύντροπον.

— Ἴδε τὴν γραμμὴν αὐτὴν τοῦ δάσους, εἶπε μετὰ τινά καιρὸν ὁ ἄγγελος, καὶ ὅταν οἱ ὀρθαλοῦ τοῦ παιδὸς ἠκολούθησαν τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποῖαν τῷ ἐδείκνυεν, εἶδε τὸν ἥλιον μεγαλοπρεπέστατον νὰ λάμπῃ εἰς τὰ περίε τοῦ δάσους, καὶ τὰς πρὸ ὀλίγου σκοτεινὰς ἐκτάσεις νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρυσην καιομένην θάλασσαν. «Ἴδε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγγελος, ἰδέ, αὐτὴ εἶνε ἡ πηγὴ τοῦ φωτός καὶ τῆς χαρᾶς, ἡ δίδουσα ζωὴν εἰς πᾶν ὅ,τι ἀναπνέῃ ὑπὸ τὴν θαυματουργόν του δύναμιν λαμβάνει αὐτήν, ὅπως μίαν ἡμέραν θέλουσι τὴν λάβει καὶ τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα θὰ φυτρώτουν ἐπὶ τοῦ τάφου μου».

Οἱ λόγοι τοῦ ἀγγέλου ἔκαμαν τὸν παῖδα νὰ τρέμῃ, καὶ ὅτε κλίνας μετ' αὐτοῦ εἶδε μετὰ πόσην ταχύτητα ἢ ὑπερμεγέθους τοῦ ἡλίου σφαῖρα ἐστρέφετο, καὶ ἀπὸ λεπτόν εἰς λεπτόν λαμπρότερα καὶ μεγαλειότερα ἐφαίνετο, φόβος τὸν κατέλαβε.

— Μὴ φοβεῖσαι εἶπεν ὁ ἄγγελος, καθισουάξων αὐτόν, ὅστις εἰς τὸ πνεῦμά του ἐγνώριζε τί συμβαίνει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδός. Ὁφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ ἀγρυπνεῖ ἐπὶ σοῦ.

Τότε ἐμετράσεν ὁ ἄγγελος τὴν πτῆσίν του, κατέθη χαμηλότερα

ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. — Κον Ε. Μ. *Νέον Φάληρον*. Ἐγὼ σὰς συμβουλεύω ὄχι μόνον διδασκάλισαν νὰ μὴν πάρτετε διὰ τὰς διακοπὰς, ἀλλὰ νὰ ἀφήσετε τὰ παιδιὰ ἐλεύθερα νὰ παίζουν εἰς τὴν ἄμυμον καὶ εἰς τὸν κῆπον ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ. Ἡ φύσις εἶναι ὁ καλλίτερος διδάσκαλος, καὶ ἡμπορεῖτε παίζουσα μετὰ τὰ παιδιὰ τῆς νὰ τὰ μάθητε νὰ τὴν ἀγαποῦν, νὰ τὴν μελετοῦν καὶ νὰ τὴν θαυμάζου. — Κον Μ. Ν. *Σάμον*. Χρήματα ἐλήφθησαν καὶ διετράχθη σὰς ἐξετελέσθησαν. Μυριάς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Προτεχῶς γράφομεν ἐκτενῶς. — Κον Εἰ. Δ. *Ἀθηναίων*. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 35 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν. — Κον Ν. Π. *Αἴδος*. Φρ. χρ. 32, ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. — Κον Εὐ. Ι. *Μαγυρέλιον*. Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Μ. Κ. Β. *Ζαχαζίζιον*. Τὰ φύλλα σὰς ἐστάλησαν καὶ ἡ ἀπόδειξις τῆς Ἐφημερ. τῆς ὁποίας ὁ ἀριθμὸς ἰσχύει καὶ διὰ τὸ λαγεῖον. — Κον Δ. Χ. Κ. *Μανούσαν*. Ἐπιστολή σας ὡς καὶ φρ. χρ. 32 ἐλήφθησαν. Θερμοτάτας εὐχαριστίας. — Κον Μ. Ρ. *Βατοῦ*. Φρ. χρ. 20 ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. — Κον Κ. Κ. *Κων/πολιν*. Συνεμορφώθημεν ὁδογίαις σας. Γράφομεν. — Κον Ε. Βλ. *Γαλαξειδίον*. Εὐγενὴς ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐγνωμοῦμεν διὰ προθυμίαν. Γράφομεν προσεχέστατα. — Κον Α. Μ. *Ὁδησόν*. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 122 καὶ 40 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας. — Κον Μ. Κ. Πλ. *Ζάκυνθον*. Εἰς τὴν κ. Κ. Ζ. Δ. Ἐστάλησαν ἀμέσως τὰ φύλλα. Οὐχ ἤ-τον στέλλονταί καὶ ἐκ δευτέρου. Εὐγνωμοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Εὐ. Γ. Μ. Τ. *Σεβείνον*. Ζητούμενα ἀποπέλλονταί. — Κον Μ. Κ. *Καλάμας* Ἐχώρην, διότι σὰς ἠεχάρστησαν. — Κας κ. Μ. Κ. Π. *Πάτρας*, Τ. Τσ. *Μεσολόγγιον*, Εὐ Μπ. *Κραῖθῶν*. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ κ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Κυρία Ἑλληνίς κάτοχος τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς γλώσσης, ἄς δυνάται νὰ διδάξῃ καὶ εἰς μεγάλῃς μητροῖας, ἀρστέη μουσικῆς, πτυχιούχος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ζητεῖ θέσιν εἰς τὸ ἔξωτερικόν.

Εἰς τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας γνώσεις τῆς ἐν λόγῳ κυρία προστίθεται καὶ ἀνατροφή τελεία, καὶ ἀρχαῖ ἐντελῶς Ἑλληνικαὶ κληρονομηθεῖσαι ἀπὸ ἑνα τῶν ἐπιφανέστερων οἰκῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν συνιστᾷ ἡ Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν θερμότερα καὶ ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθύνη. Πληροφροῖαι πρὸς ἡμῖν.

Ὁ κ Μιλτ Καραβίχης ἐκ Γκλαζίου φρ. χρ. 6 ὑπὲρ τῆς πούστρινος ἀσθενοῦς κ' ῥης τῆς ὁδοῦ Λέκκκ.

μετὰ τὸν παῖδα, ὑπεράνω ἐνὸς ἀνθισμένου ἀγροῦ καὶ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὲρ τὴν πρωϊνὴν δρόσον ἐρύτρωσαν.

Καὶ εἶδεν ὁ παῖς, κάτω εἰς τὸ βάθος, ἐν ἤσυχον χωρίον, καὶ ἀνεγνώρισε τὸν κῆπον, εἰς τὸν ὁποῖον πρὸ χρόνων μετὰ τὴν ἀγχινητὴν ἀδελφὴν ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγαλοκλώνων δένδρων τὸ ὄνειρον τῆς παιδικῆς ἡλικίας διήρχοντο.

Ὅποῖαν μεταβολὴν ἔλαβαν ἔκτοτε τὰ πράγματα! Ἡ ἀδελφὴ εἶχεν ἀποθάνει, καὶ τῶρα ἐπτερύγιεν ὡς πνεῦμα Ἀλλ' οἱ ὀρθαλοῦ τοῦ δὲν εἶχαν δάκρυα. Μία ἀγαλλίασις, μία ἀγία μελαγχολία τὸν κατέλαβε. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφῆς ἐγνώρισε πάλιν τί ἐσκέπτετο ὁ παῖς, καὶ εἶπε: «Ὅλας αὐτάς τὰς προσπιεῖς ἀναμνήσεις, ἀγαπητὴ ἀδελφε, τὰς λαμβάνω μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν νέαν μου πατρίδα. Ἐκεῖ θὰ με περιβάλλουν ὡς ἀγαπητοὶ σύντροφοι.

Ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγγελος μετὰ τὸ ὕ παιδὸς τὴν δρόμον του. Ἐφάνη τότε νὰ ἐξαπλοῦται ὑπ' αὐτοῦ μία βαθεῖα λίμνη, τῆς ὁποίας τὰς ὄχθας ἐστόλιζαν μεγάλα δένδρα καὶ τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων ἐσκέπαζε κατὰ τὸ ἡμισυ μίαν μικρὰν παλαιὰν ἐκκλησίαν.

Καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ ὄρα τοῦ παιδός εἰς μυστηριώδους θόρυβος, ὁμοίον τοῦ ὁποῖου δὲν εἶχεν ἀκούσει ποτέ. Τὸν θόρυβον αὐτόν δὲν ἤτο δυνατόν νὰ τὸν προσηνῆ τὸ νερόν τῆς λίμνης, οὔτε αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων. «Τοῦτο εἶνε ἡ θραύσις τῶν κυμάτων τῆς αἰωνιότητος» ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος εἰς τὴν σιωπηλὴν τοῦ παιδός ἐρώτησιν, «ἡ θραύσις τῶν κυμάτων, ἡ ὁποία θὰ με συνοδεύσῃ μέχρι τῶν ὀρίων τῆς αἰωνίου πατρίδος, καὶ ἕκαστον κύμα εἶνε μία ἀναπνοὴ τοῦ ἀγαπητοῦ Θεοῦ. Πιστεύεις τοῦτο, ἀδελφέ μου;»

— Πιστεύω τοῦτο, ἀγαπητὴ ἀδελφῆ, ἀπήντησεν ὁ παῖς, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχω τὴν δύναμιν ν' ἀντιληφθῶ τὰς ὑψηλὰς τῶν λόγων σου ἐννοίας.

(Ἐκ τῶν τοῦ Karl Telzel)

Μαρία Πινέλλη